

EEN VERHAAL APART OVER DE ANGLIKAANSE KERK

door Jean Pierre FALISE

Op zaterdag 19 mei 1990 was er een rondleiding in de Anglikaanse of "Engelse" kerk in de Langestraat. Juist voor ik met de rondleiding begon stopte Mevr. STUBBE-CORNILLIE mij enkele papieren in de hand. Het waren twee "verklaringen" waarin er sprake was van het verbergen van koffers met zilverwerk in de Anglikaanse kerk.

Onlangs kwam ik in het bezit van de uitleg van deze "verklaringen".

Mevr. STUBBE is de dochter van de heer John CORNILLIE. Vóór de oorlog waren de ouders van John CORNILLIE de huisbewaarders van de Anglikaanse kerk. In mei 1940 waren ze naar Engeland gevlucht. Na zijn demobilisatie, op 28 mei 1940, bracht hij een bezoek aan de conciërgewoning en de kerk en merkte toen dat de grote houten kisten, waar het zilver van de kerk was ingestopt, nog onaangeroerd ter plaatse stonden. Oorspronkelijk moesten deze kisten naar de kelders van het Stadhuis in veiligheid gebracht worden. Door de chaos die de oorlog teweeg bracht werd het totaal vergeten.

John dacht even na en begon een put te graven in de kerk zelf. Hij stopte de koffers, de relieken van de Vindictive, de mand met misgewaden, de beschilderde panelen van het altaar en de Engelse vlag in de grond. De vloerbedekking werd weer kunstig aangebracht en geen haan die er naar kraaide.

Aangezien zijn huis in de Langestraat 119 beschadigd was en de conciërgewoning toch leeg stond betrok John CORNILLIE, samen met zijn vrouw en 3 kinderen, die intussen teruggekeerd waren van hun vlucht naar Frankrijk, de woning. John zelf hield dan een café open op de hoek van de Capucienenstraat en de Langestraat.

Daar kwam hij in contact met een Duitse aalmoezenier die in de Anglikaanse kerk zijn diensten wilde houden. Hij vroeg of hij dat gebouw mocht bekijken. Verbaasd over de lege, kale toestand vroeg hij waar alle voorwerpen naartoe waren. John antwoordde dat ze waarschijnlijk in de kelders van het stadhuis waren, alhoewel hij goed wist dat die platgebombardeerd was. De aalmoezenier vermoedde dat andere kerken de kunstschaten in bewaring hadden genomen en zo hebben zij, samen, alle parochies van Oostende afgelopen....

Intussen was John CORNILLIE in het verzet gegaan. Daar hij vreesde dat er met hem iets kon gebeuren en daar niemand wist dat hij die kisten had weggestopt, stapte hij rond 15 juni 1940 naar Adjunkt Politiecommissaris Alfred INGELBRECHT en bracht hem op de hoogte van de schuilplaats van de kisten. Waarschijnlijk werd toen (uit veiligheidsoverwegingen ?) geen geschreven verklaring opgemaakt want de verklaring in mijn bezit is gedateerd op 4 mei 1948. Wij kunnen veronderstellen dat de heer CORNILLIE, na de oorlog, opnieuw de kommissaris ging opzoeken en van hem een officiële verklaring vroeg. Wat dan ook gebeurde. Hieronder een afschrift van de verklaring.

Ondergetekende, INGELBRECHT Alfred, Adjunkt Politiecommissaris te Oostende bevestigt hierbij, dat het echt is dat in Junimaand 1940, rond de 15den, door de genaam-CORNILLIE, Jan, Frans, geboren te Oostende den 23 september 1903, wonende op dit tijdstip te Oostende Lange-

straat 119, op zijn bureel, ter Vlaanderenstraat, ter zijner kennis gebracht werd door belanghebbende, dat hij in de Engelse kerk gelegen alhier Langestraat, al het zilverwerk alsook de relikwiën der Vindictive in verscheidene koffers verborgen had en deze daarna in de grond gedolven had. Dit werd door CORNILLIE Jan gedaan om bedoelde stukken aan de vijand te onttrekken.

Gedaan te Oostende den 4 mei 1948.

(get) A. Ingelbrecht

Rond 1945 verliet de familie CORNILLIE de conciërgewoning en ging zich vestigen in de Brabantstraat. John CORNILLIE overleed te Oostende op 17 maart 1986.

Als de Anglikaanse kerk nu nog haar zilverwerk en relieken bezit is dit wel dank zij de aktie van de heer CORNILLIE. Een feit dat zelfs de Engelse gemeenschap te Oostende waarschijnlijk niet weet.

Bronnen : - verklaringen van Mevr. Cornillie en Mevr. Stubbe.
- Het Nieuwsblad van 3 februari 1984.

MONUMENTEN, BEELDEN & GEDENKPLATEN TE OOSTENDE

door Norbert HOSTYN

In deze aflevering werken we eerst de monumenten in en rond het Leopoldpark af. In vroegere bijdragen hadden we het reeds over de leeuw (84/190), het memoriaal Lapon (84/88), het Ensor-monument (83/100), Holmen's "Ruimtelijke zelfstandigheid" (84/217), het memoriaal Maelfeyt (85/167) & de verdwenen Bacchusfiguur (86/110). Ter completering nog 3 verdwenen monumenten.

Verder nog enkele secundaire monumenten of beelden en aanvullingen.

LXIII - HET HERT

Auteur onbekend.

Diende als decoratie van het park tijdens de "Internationale tentoonstelling van Openbare Hygiëne en Veiligheid" (zomer 1888), net als de "leeuw" trouwens.

Verdwenen.

cf. "Het oude Oostende van toen" p. 99.

LXIV - SIERVIS BLOEMENUURWERK

Auteur onbekend.

Een kunststenen siervis decoreerde tot vóór de verhuis van het bloemenuurwerk de waterbak van dit uurwerk.

Momenteel bevindt dit kitcherige kunstwerk zich in de vijvers van het pretpark AVIFLORA nabij Ingelmunster.